

Toto rozhodnutí nabylo právní moci 1.2.2022
a je vykonatelné dnem: 5.2.2022 - v odst. II.

10 C 116 / 2016

V Opavě

číslo 8.2.2022

Boršičina

28 Cdo 3341/2021-536

Okresní soud v Opavě	
-5-	
Došlo dne:	27.01.2022 v _____ hodin
_____ krát	_____ přilohy
kolek _____	rubrik _____

USNESENÍ

Nejvyšší soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Petra Krause a soudců JUDr. Michaela Pažitného, Ph.D., a Mgr. Zdeňka Sajdla v právní věci žalobkyně **Ing. Marcely Vlachové**, narozené 7. 10. 1961, bytem v Benešově, Tábořská 458, zastoupené JUDr. Martinem Purkytem, advokátem se sídlem v Praze 5, náměstí 14. října 496/13, proti žalované **České republice - Státnímu pozemkovému úřadu**, identifikační číslo osoby: 013 12 774, se sídlem v Praze 3, Husinecká 1024/11a, zastoupené JUDr. Radkem Jonášem, Ph.D., advokátem se sídlem v Praze, U Roháčových kasáren 1555/10, o bezúplatném převodu jiných zemědělských pozemků oprávněné osobě, vedené u Okresního soudu v Opavě pod sp. zn. 10 C 116/2016, o dovolání žalované proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 8. 2021, č. j. 57 Co 78/2020-481, takto:

I. Dovolání se **odmítá**.

II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů dovolacího řízení částku 11 712,80 Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám JUDr. Martina Purkyta, advokáta se sídlem v Praze 5, náměstí 14. října 496/13.

Odůvodnění:
(dle § 243f odst. 3 o. s. ř.)

Shora označeným rozsudkem odvolacího soudu byl potvrzen rozsudek Okresního soudu v Opavě ze dne 15. 4. 2021, č. j. 10 C 116/2016-425 (ve znění doplňujícího usnesení ze dne 14. 5. 2021, č. j. 10 C 116/2016-441, a opravného usnesení ze dne 20. 10. 2021, č. j. 10 C 116/2016-513), jímž byl nahrazen projev vůle žalované uzavřít s žalobkyní coby oprávněnou osobou smlouvu (v tam specifikovaném znění) o bezúplatném převodu pozemku parc. č. 1257/18 v katastrálním území Markvartovice a dalších tam označených pozemků (částí původních parcel vymezených k rozsudku připojeným geometrickým plánem) v katastrálním území Jaktář [jako náhradních zemědělských pozemků dle zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů] a jímž bylo rozhodnuto o nákladech řízení (výrok I.); k tomu bylo rozhodnuto i o nákladech odvolacího řízení (výrok II.).

Rozsudek odvolacího soudu napadla dovoláním žalovaná (dále i jen jako „dovolatelka“), spatřujíc splnění předpokladů přípustnosti dovolání v tom, že se odvolací soud napadeným rozsudkem (dle jejího mínění) odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu i Ústavního soudu při řešení otázky, zdali žalobkyní nárokované pozemky (jde-li o jí označené pozemky v k.ú. Jaktář) jsou k danému účelu – převodu do vlastnictví oprávněné osoby jako pozemky náhradní (dle zákona č. 229/1991 Sb.) – vhodné, jakož i při posouzení,

zdali v daném typu řízení o nahrazení projevu vůle povinné osoby k bezúplatnému převodu náhradního pozemku dle zákona č. 229/1991 Sb. mají soudy pravomoc rozhodnout o dělení pozemku.

Dle názoru dovolatelky by v daném případě měl převážít veřejný zájem na zachování dosavadních vlastnických vztahů, neboť na předmětných pozemcích hospodaří Školní statek Opava, příspěvková organizace, a předmětné pozemky dovolatelka považuje za nezbytné pro zajištění praktické výuky. Dovolatelka v této souvislosti poukazuje zejména na rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 12. 1. 2021, sp. zn. 28 Cdo 3676/2020, a ze dne 21. 4. 2021, sp. zn. 28 Cdo 550/2021. Odvolací soud – pokračuje dovolatelka – nevzal v potaz ani závěry plynoucí z nálezu Ústavního soudu ze dne 5. 1. 2021, sp. zn. III. ÚS 3804/19, z nějž vyplývá, že na oprávněnou osobu nelze převést pozemky oddělené geometrickým plánem bez toho, že by o jejich rozdělení bylo dříve rozhodnuto stavebním úřadem. Z nastíněných důvodů dovolatelka navrhl, aby Nejvyšší soud napadený rozsudek odvolacího soudu i rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Spolu s dovoláním učinila i návrh na odklad právní moci napadeného rozhodnutí.

V dovolacím řízení bylo postupováno podle zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění účinném od 30. 9. 2017 (srov. část první, čl. II bod 2 zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony); v textu i jen „o. s. ř.“.

Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (žalovanou), zastoupenou advokátem (§ 241 odst. 1 o. s. ř.), ve lhůtě stanovené § 240 odst. 1 o. s. ř. a obsahuje povinné náležitosti podle § 241a odst. 2 o. s. ř., se Nejvyšší soud zabýval tím, zda je přípustné.

Přípustnost dovolání proti napadenému rozhodnutí odvolacího soudu (jež je rozhodnutím, jímž se tu končí odvolací řízení, nikoliv rozhodnutím z okruhu usnesení vyjmenovaných v § 238a o. s. ř.) je třeba poměřovat ustanovením § 237 o. s. ř. (hledisky v něm uvedeny).

Podle § 237 o. s. ř., není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Dovolání lze podat pouze z důvodu, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci (srov. § 241a odst. 1, věta první, o. s. ř.).

Rozhodnutí odvolacího soudu lze přezkoumat jen z důvodu vymezeného v dovolání (srov. § 242 odst. 3, věta první, o. s. ř.); z toho vyplývá mimo jiné, že při zkoumání přípustnosti dovolání dovolací soud může posuzovat jen takové právní otázky, které dovolatel v dovolání označil (vymezil).

Rozhodovací praxe dovolacího soudu (jak je jí reflektována i judikatura Ústavního soudu – srovnej zejména náleze ze dne 4. 3. 2004, sp. zn. III. ÚS 495/02, publikovaný pod číslem 33/2004 ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu, náleze ze dne 30. 10. 2007, sp. zn. III. ÚS 495/05, publikovaný pod číslem 174/2007 ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu, či náleze pléna Ústavního soudu ze dne 13. 12. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 6/05, publikovaný pod č. 531/2005 Sb.) je ustálena v závěru, že v případě liknavého, svévolného

či diskriminujícího postupu žalované (jež je nástupkyní Pozemkového fondu ČR a jejíž práva a povinnosti vykonává Státní pozemkový úřad) může oprávněná osoba nárok uplatnit u soudu žalobou na vydání konkrétního vhodného pozemku, aniž by důvodnost takové žaloby bylo lze vázat na podmínku jeho zahrnutí do veřejné nabídky (k tomu srovnej především rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2009, sp. zn. 31 Cdo 3767/2009, uveřejněný pod číslem 62/2010 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek, a další judikaturu na něj navazující).

Vhodnými náhradními pozemky jest rozumět pozemky, jež by byly – nebýt liknavého či svévolného postupu žalované (a jejího předchůdce, Pozemkového fondu ČR) – zařaditelné do veřejné nabídky (srovnej přiměřeně např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 12. 2007, sp. zn. 28 Cdo 4180/2007, uveřejněný pod číslem 72/2008 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek, dále např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 10. 9. 2009, sp. zn. 28 Cdo 4876/2008, a ze dne 28. 6. 2017, sp. zn. 28 Cdo 5368/2015, či jeho usnesení ze dne 3. 1. 2011, sp. zn. 28 Cdo 99/2010, ze dne 24. 9. 2014, sp. zn. 28 Cdo 3304/2014, a ze dne 2. 5. 2016, sp. zn. 28 Cdo 4400/2015).

Při posuzování „vhodnosti“ pozemku k převodu oprávněné osobě jako pozemku náhradního (§ 11a odst. 1 zákona č. 229/1991 Sb.) je nutno hodnotit, zda převodu (z vlastnictví státu) nebrání zákonná výlučky uvedené v ustanovení § 11 odst. 1 zákona č. 229/1991 Sb. a v ustanovení § 6 zákona č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon č. 503/2012 Sb.“), či zda nejde o pozemek zatížený právy třetích osob (např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 7. 2011, sp. zn. 28 Cdo 1568/2011), zda jeho převod není z jiného důvodu zapovězen zákonem (srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 1. 2011, sp. zn. 28 Cdo 99/2010, ve vztahu k pozemkům v zastavěném území obce, či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2019, sp. zn. 28 Cdo 393/2019), zda jej lze zemědělsky obhospodařovat (srovnej usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 12. 2013, sp. zn. 28 Cdo 592/2013), zda nevzniknou jiné problémy při hospodaření s takovým pozemkem (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 9. 2014, sp. zn. 28 Cdo 2462/2014), případně nejde-li o pozemek zastavěný či tvořící součást areálu (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 11. 2017, sp. zn. 28 Cdo 2364/2017, a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 6. 12. 2017, sp. zn. 28 Cdo 4447/2017). Tato hlediska jest nutno zkoumat se zřetelem k individuálním skutkovým okolnostem případu a předpoklady pro vydání (popřípadě pro nevydání) každého takového pozemku posuzovat zcela samostatně, byť s přihlédnutím k širším souvislostem konkrétní věci (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 5. 2017, sp. zn. 28 Cdo 5045/2015, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 4. 2007, sp. zn. 28 Cdo 220/2005).

Pro hodnocení, zda je oprávněnou osobou požadovaný pozemek k uspokojení jejího restitučního nároku vhodný (do jejího vlastnictví převoditelný), není (nemusí být) bez dalšího rozhodující, že jde o pozemek dočasně obhospodařovaný jinou osobou (kupř. na základě nájmu), jež není okolností nikterak výjimečnou, kdy oprávněná osoba – v případě vydání takto dotčeného pozemku – vstoupí do práv a povinností namísto dosavadního pronajímatele; vzájemná práva a povinnosti oprávněných osob a dosavadních nájemců budou v zásadě i nadále upravena již sjednanými smlouvami, přičemž vydáním předmětných pozemků nebude nikterak dotčeno právo nájemců dané pozemky nadále užívat (k tomu blíže srovnej zejména např. i rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 2. 4. 2019, sp. zn. 28 Cdo 270/2019, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 1. 2021, sp. zn. 28 Cdo 3808/2020, jakož i § 2221 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, a § 25 odst. 1 zákona č. 229/1991 Sb.). Při komparaci veřejného zájmu na zachování dosavadních vlastnických vztahů (existence veřejného

vlastnictví pozemku usnadňující jeho další nerušené užívání) a zájmů oprávněné osoby na náhradní uspokojení restitučního nároku formou převodu právě jí zvolených pozemkových parcel, jest pak v souladu se závěry ustálené rozhodovací praxe třeba vždy též hodnotit, zda restituční nárok – v případě kolize se zájmem na zachování veřejného vlastnictví – nebude lépe uspokojit vydáním jiného náhradního pozemku (srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 12. 1. 2021, sp. zn. 28 Cdo 3676/2020, a ze dne 21. 4. 2021, sp. zn. 28 Cdo 550/2021).

Odvolací soud [jenž se ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně o vhodnosti předmětných náhradních pozemků k převodu (kdy soud prvního stupně po zjištění skutkového stavu věci v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že neshledal ničeho, co by vydání pozemků v k. ú. Jaktař bránilo)] se výše rozvedených judikatorních východisek, od nichž není důvodu se odchýlovat, zjevně přidržel, jestliže ve vztahu k předmětným pozemkům v katastrálním území Jaktař, se zřetelem k tvrzeným skutečnostem a v řízení zjištěným individuálním skutkovým okolnostem, dovodil, že jde o pozemky vhodné k převodu na žalobkyni jako náhradní, uzavíraje, že ani jejich dotčení nájemní smlouvou (jak výše uvedeno) samo o sobě nepředstavuje překážku jejich vydání coby náhradních pozemků v režimu zákona č. 229/1991 Sb., a kdy se pak – jak plyne z odůvodnění napadeného rozhodnutí – zabýval i komparací veřejného zájmu na zachování dosavadních vlastnických vztahů („existence veřejného vlastnictví“ pozemků) usnadňujících budoucí zachování využití dotčených pozemků pro školní výuku, se zájmem oprávněné osoby na uspokojení restitučního nároku formou převodu právě předmětných pozemků, a své rozhodnutí v tomto směru také odůvodnil.

Vycházejí ze soudy zjištěného skutkového stavu (jenž nelze revidovat v dovolacím řízení, v němž je rozsah přezkumné činnosti dovolacího soudu omezen výlučně na otázky právní) nelze pak dovodit ani to, že by snad žalobkyní požadované pozemky tvořily nedělitelný celek (areál) s jinými pozemky a budovami užívanými k danému účelu, resp. že by šlo o pozemky svým charakterem, polohou či funkcí nezastupitelné (nenahraditelné), bez nichž byl by provoz daného školského zařízení ohrožen či redukován nad únosnou míru).

Za daných skutkových okolností není pak posouzení odvolacího soudu v rozporu ani s dovolatekou odkazovaným rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 12. 1. 2021, sp. zn. 28 Cdo 3637/2020, v němž dovolací soud v jím tehdy projednávané věci soudům nižších stupňů vytkl, že na podkladě zjištěných skutkových okolností nezkoumaly možnou funkční souvislost pozemku („přídomovní zahrady“) s jinou stavbou (tehdy danou i bezprostřední prostorovou souvislostí tohoto – stavbu obklopujícího – pozemku), že přitom neprověřily, nebrání-li převodu pozemku oprávněné osobě jako náhradního uplatnění práva na jeho převod ze strany obce ve smyslu § 7 zákona č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu a o změně některých souvisejících zákonů, a že nezkoumaly ani problematičnost možného budoucího obhospodařování pozemku (je-li na pozemku plánováno vybudování stezky pro pěší a cyklisty). Posouzení odvolacího soudu pak nekoliduje ani se závěry vyslovenými Nejvyšším soudem v rozsudku ze dne 21. 4. 2021, sp. zn. 28 Cdo 550/2021, v němž se Nejvyšší soud zabýval otázkou vhodnosti nárokovaného pozemku prizmatem týchž hledisek, do nichž však soudy nižších stupňů tehdy nepromítly okolnost, že nárokovaný pozemek byl v územním plánu zařazen do územní rezervy určené pro budoucí využití coby obytná plocha.

K druhé dovolatelkou vytčené otázce [je-li možno oprávněné osobě za účelem uspokojení jejího nároku plynoucího ze zákona č. 229/1991 Sb. přiřknout soudním rozhodnutím do vlastnictví i část pozemkové parcely oddělenou geometrickým plánem,

bez toho, že by o rozdělení parcely bylo rozhodnuto územním rozhodnutím dle § 82 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)], jejíž řešení považuje dovolatelka za rozporné se závěry, které vyslovil Ústavní soud v nálezu ze dne 5. 1. 2021, sp. zn. III. ÚS 3804/19, lze uvést následující.

Rozhodovací praxe dovolacího soudu i přes závěry vyslovené v nálezu Ústavního soudu ze dne 5. 1. 2021, sp. zn. III. ÚS 3804/19, setrvala na konkluzi, dle níž zvláštním právním předpisem ve smyslu ustanovení § 82 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, zakládajícím pravomoc soudu rozhodovat o rozdělení pozemkové parcely za účelem vydání její části (coby vhodného náhradního zemědělského pozemku) oprávněné osobě k uspokojení restitučního nároku je i zákon č. 229/1991 Sb. (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 4. 2021, sp. zn. 28 Cdo 509/2021, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 4. 2021, sp. zn. 28 Cdo 979/2021). Nejvyšší soud se přitom opětovně přiklonil k těm závěrům ustálené judikatury, dle nichž v daném případě jde o rozhodnutí státního orgánu o nabytí vlastnictví, podle něhož se oprávněná osoba stává vlastníkem pozemku dnem právní moci rozhodnutí soudu (srov. rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 11. 12. 2013, sp. zn. 31 Cdo 2060/2010, uveřejněný pod číslem 19/2014 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 4. 2016, sp. zn. 21 Cdo 2669/2015, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. 2. 2018, sp. zn. 28 Cdo 4161/2017); soud, jenž rozhoduje o vlastnickém právu k pozemku, který se neshoduje s parcelami vymezenými v operátech katastru nemovitostí, pak v rozsudku odkáže na geometrický plán, který předmětný pozemek polohově vymezuje – v případech, kdy v důsledku soudního rozhodnutí vzniká mezi pozemky nová hranice, je nutné vyhotovit plán s náležitostmi geometrického plánu, jenž bude součástí rozhodnutí (k tomu srov. i rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 4. 2016, sp. zn. 22 Cdo 75/2016, v této souvislosti odkazující na stanovisko občanskoprávního kolegia Nejvyššího soudu SSR ze dne 27. 6. 1972, sp. zn. Cpj 57/71, uveřejněné pod číslem 65/1972 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 6. 2009, sp. zn. 28 Cdo 1404/2009). Současně Nejvyšší soud připomněl i restituční rozměry řešeného problému – se zásadou *ex favore restitutionis* není plně slučitelný závěr, dle něhož by uspokojení restitučního nároku formou vydání geometrickým plánem oddělené pozemkové části nebylo lze soudně vynutit. Není-li pozemek vhodný k vydání oprávněné osobě v celé své výměře, ale jeho převoditelnost je dána k části oddělené geometrickým plánem, lze oprávněné osobě vydat soudním rozhodnutím takto oddělenou část (kdy se pak geometrický plán stává nedílnou součástí rozsudku).

Závěry vyslovené v nálezu Ústavního soudu ze dne 5. 1. 2021, sp. zn. III. ÚS 3804/19, byly pak překonány stanoviskem pléna Ústavního soudu ze dne 12. 10. 2021, sp. zn. Pl. ÚS-st. 54/21, a formulovaný závěr (že „rozhodnou-li obecné soudy v řízení o nahrazení projevu vůle povinné osoby k bezúplatnému převodu náhradního pozemku na oprávněnou osobu dle § 11a zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, na základě k rozsudku přiloženého geometrického plánu, nepostupují *ultra vires*, nýbrž poskytují ochranu právu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod“) našel následně i odraz v nálezu II. senátu Ústavního soudu ze dne 25. 10. 2021, sp. zn. II. ÚS 1778/21 (jenž věc předložil k posouzení plénu Ústavního soudu ve smyslu § 23 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, jehož rozhodnutím byl v dalším řízení vázán). Tedy, napadené rozhodnutí – stejně tak rozhodovací praxe dovolacího soudu, z níž vychází – není v rozporu ani s recentní rozhodovací praxí Ústavního soudu.

Z uvedeného vyplývá, že dovoláním vymezené právní otázky, na jejichž zodpovězení napadené rozhodnutí závisí, odvolací soud vyřešil v souladu s ustálenou rozhodovací praxí dovolacího soudu (jakož i Ústavního soudu), aniž byly by dány důvody k jinému posouzení těchto v rozhodovací praxi dovolacího soudu již vyřešených otázek. Dovolání tudíž přípustné není (není naplněno žádné z hledisek přípustnosti ve smyslu § 237 o. s. ř.).

Napadá-li pak dovolatelka rozsudek odvolacího soudu výslovně i ve výroku pod bodem II, jímž bylo rozhodnuto o náhradě nákladů, není dovolání v tomto rozsahu přípustné již se zřetelem k ustanovení § 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř.

Proto Nejvyšší soud, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věty první o. s. ř.), nepřipustné dovolání odmítl (§ 243c odst. 1 o. s. ř.).

Rozhodnutí o náhradě nákladů dovolacího řízení se opírá o ustanovení § 243c odst. 3 věty první, § 224 odst. 1 a § 146 odst. 3 o. s. ř. (dovolání žalované bylo odmítnuto). K nákladům (k náhradě oprávněné) žalobkyně, jež se prostřednictvím svého zástupce (advokáta) vyjádřila k dovolání, patří odměna advokáta ve výši 9 380 Kč [§ 7 bod 6., § 8 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. k/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů], spolu s paušální náhradou hotových výdajů advokáta v částce 300 Kč (§ 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu) a náhradou za daň z přidané hodnoty z odměny a z náhrad (§ 137 odst. 3 písm. a/ o. s. ř.) ve výši 2 032,80 Kč, tj. celkem 11 712,80 Kč.

O návrhu na odklad právní moci napadeného rozhodnutí (§ 243 písm. b/ o. s. ř.), podaným současně s dovoláním, Nejvyšší soud již dříve rozhodl samostatným usnesením (v intencích nálezů Ústavního soudu ze dne 23. 8. 2017, sp. zn. III. ÚS 3425/16).

Shora odkazovaná rozhodnutí Nejvyššího soudu – vydaná po 1. lednu 2001 – jsou dostupná i na internetových stránkách Nejvyššího soudu (www.nsoud.cz), rozhodnutí Ústavního soudu na stránkách Ústavního soudu (<http://nalus.usoud.cz>).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení není opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 25. 1. 2022

Mgr. Petr Kraus v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Bc. Martina Navrátilová, DiS.

Doložka konverze do dokumentu obsaženého v datové zprávě

Tento dokument, který vznikl převedením vstupu v listinné podobě do podoby elektronické pod pořadovým číslem **145848177-180414-220209133238**, skládající se z **6** listů, se doslovně shoduje s obsahem vstupu.

Vstup bez viditelného prvku.

Jméno a příjmení osoby, která konverzi provedla: **JANA KUCHARIKOVÁ**

Vystavil: **Okresní soud v Opavě**
Pracoviště: **Okresní soud v Opavě**
v **Opavě** dne **09.02.2022**

145848177-180414-220209133238